

23. Staatsvandalisme

Aswoensdag 2008

Iedere reiziger die vertrok mof uitstapte, die het tijdelijk zweven tusen twee werkelijkheden betrad of vaarwel zei, kent zo'n station waar men elkaar ontmoet. Stations die troost geven, die beloftes inlossen of die uitzicht op de wereld voorspellen. Ik denk daarbij achtereenvolgens aan Van Ravesteyn's station Utrecht, het wedereopbouwstation Arnhem (1950) van H.G.J. Schelling en station Rotterdam CS wederom van Sybold van Ravesteyn, uit 1957. Utrecht een troost met zijn organische entree, zijn twee wachtkamers, zwierig in de zon of streng en hoog voor de 2e klas-reiziger. Het moest wijken voor de commerciële knollentuin van de hoogste Katrijn. Kon die niet een eindje opschuiven? Ook Arnhem was mij bevriend met zijn bescheiden torentje van betonelementen die ritmisch zich herhalende overkappingen, maar nu dwars op de rails gezet, en de noorduitgang, gemarkeerd om ons in echo toe te roepen: "Reiziger, geef acht! U betreedt een andere wereld." En er was Rotterdam met zijn - de oceaan aanroepend - golvende plafond van de hal en zijn brede armen met beelden op de hoek. Deze drie stations zijn gesloopt. De troost is ontnomen, de hoop van de wederopbouwarchitectuur de grond in geboord en de ruimte en het uitzicht op de havenstad volgepropt verkwanseld aan economisch machtsvertoon. We moeten wat voor de toekomst over hebben.

Echter, de vernielzucht woekert voort. Elk opgroeiend mens zal moeten voldoen aan de standaard. De standaardmens met standaardkennis, volgens standaardcanons getoetst is de enige die per standaard-startkwalificatie tot de toekomst wordt toegelaten. Iedereen die daarvan afwijkt wordt op middeleeuwse wijze geïxcommuniceerd of naar het speciale onderwijs verbannen. (Zie www.loosjes.nl als u zich daar al niet bevindt.) Is het vreemd dat een samenleving die dat tolereert een broedplaats wordt voor criminaliteit?

Het staatsvandalisme kent geen grenzen. Ook Nederland moet en zal "vrede" brengen door de Talibaan in Afghanistan al bombardierend op te hitsen ter meerdere eer en glorie van een kwajongen die zichzelf tot president van de VS manipuleerde en wiens hielen zo gretig gelikt worden. Marshall-hulp en Wirtschaftswunder hadden zestig jaar geleden toch bewezen dat het ook anders kon?

Uw columnist, V.L.